

POZNAVANJE S BESKUĆNIKOM DRAGOM RENDULIĆEM POTAKNULO JE SANJU BUNIĆ DA U KNJIŽNICAMA GRADA ZAGREBA PRIJE PET GODINA POKRENE I DANAS USPIJEŠAN PROJEKT INFORMATIČKIH RADIONICA ZA BESKUĆNIKE "KNJIGOM DO KROVA" KOJEM SE OD POČETKA PRIKLJUČIO I STUDENT BIBLIOTEKARSTVA VEDRAN PERUNIČIĆ

Volonterima je izazov pružiti ljudima nadu u novu životnu priliku

ČAK 46 TISUĆA LJUDI VOLONTIRALO JE PROŠLE GODINE u Hrvatskoj, trostruko više nego 2012., a Nacional istražuje zašto je došlo do tako naglog uzlaznog trenda te kako izgleda volontiranje iz perspektive onih koji pomoć daju i onih koji je primaju

Tekst MELISA SKENDER Fotografije SAŠA ZINAJA

Gotovo 46 tisuća hrvatskih građana volontiralo je tijekom prošle godine, pokazuje izvještaj objavljen na internetskoj stranici Ministarstva socijalne politike i mladih. Veliki je to skok u odnosu na 2012. godinu, kad je volontera bilo manje od 16 tisuća. Porastao je logično i broj sati volonterskih aktivnosti, a za ovaj nagli rast samo su dijelom uzrok nedavne poplave i veliki broj dobrovoljaca koji su pohitali u pomoć. Naime, već u 2013. volontiralo je gotovo dvostruko više ljudi nego prethodne godine, a lani se taj trend ponovio.

KNJIŽNICE GRADA ZAGREBA slikovit su primjer tog naglog rasta.

Volontiranje su počeli organizirati 2010. s pet volontera, a samo u prvih šest mjeseci ove godine u knjižnicama su već angažirali 43 osobe. Možda nije bio prvi, ali slobodno se može tvrditi da je program "Knjigom do krova" među zanimljivijim volonterskim projektima koji je u središnjoj knjižnici, na Starčevićevom trgu, prije pet godina pokrenula Sanja Bunić, jedna od koordinatorica volontera. Potaknulo ju je poznanstvo s beskućnikom Dragom Rendulićem koji je često zalazio u ovu knjižnicu, u koju rado svračaju i drugi ljudi bez doma. Nekada je u blizini knjižnice, pored hotela Esplanade, bilo prihvatilište Crvenog križa koje se prije nekoliko godina preselilo u Kosnicu.

U blizini je i glavni željeznički kolodvor u čijim hodnicima beskućnici često i zadržavaju te veliki park s najviše klupa, u kojem turisti ostavljaju plastične boce u koševima za smeće. I knjižnica u koju je Rendulić počeo češće zalaziti kad je pročitao sve knjige iz Doma majke Tereze, u kojem je tada spavao.

No za pronalazak knjige u središnjoj Gradskoj knjižnici treba znati raditi na računaru, pa je Rendulić odlučio da će pohađati informatičku radionicu za treću dob kako bi naučio osnove tog posla. Sanja Bunić tada je vodila tu radionicu i ističe da je on bio najbolji učenik i volonter, bez kojeg programa "Knjigom do krova" ne bi ni bilo. Ona je imala ideju i završenu edukaciju za koordinatoricu volontera, a on široki krug znanaca u populaciji beskućnika koji vjeruju samo u ono što čuju preko usmene predaje.

"ONI PRENOSE INFORMACIJU JEDNI DRUGIMA. I prije su dolazili u knjižnicu, ali bi se zadržavali u prizemlju i čitali novine. Ovo je bilo nešto novo", govori Rendulić. Računalna radionica smještena je na vrhu zgrade, u potkrovlju ispod jedne kupole, a cilj je bio da se nauči beskućnike kako da se služe računalom da bi mogli napisati životopis, javiti se na oglase za posao, potražiti stan i druge osnovne informacije. Informatička radionica za beskućnike naziv je od kojeg je Sanja Bunić u početku zazirala.

"Kad me Sanja pitala kako da nazovemo taj program, jer taj naziv "za beskućnike" nije joj baš sjeo u uho, rekao sam joj da neka ipak ostane takav naziv. Da oni znaju da su ovdje dobro došli. Jer da smo to nazvali nekako drugačije, ne bi znali da je to baš za njih, informatička pismenost za beskućnika", prisjeća se Rendulić početaka kada je među svojim kolegama širio informaciju o informatičkoj radionici i kako im je morao objašnjavati da je sve besplatno.

"Kad se čovjek odluči sam pokrenuti i pri tom dobije neku pomoć, onda će i lakše uspjeti. Ja sam uspio uz pomoć udruga, prodajom časopisa Ulične svjetiljke i ove knjižnice, uspio sam se resocijalizirati. Sada imam sobicu

koju uspijevam plaćati i nekako mi je bilo glupo da ne pomognem kad sam već ja primio pomoć", kaže Rendulić, bivši beskućnik koji i danas volontira u kuhinji Doma majke Tereze, prodaje Ulične svjetiljke, prošao je osnovne edukacije Crvenog križa za volonterski rad s ovisnicima, a kasnije i djecom. On je i edukator za nove volontere koji se uključuju u program "Knjigom do krova". Govori im s čime bi se mogli sresti, kako se s time nositi i da se ne osjećaju krivim ako dođe do problema koji nisu skrivili. Kaže da beskućnici nisu uvijek najzahvalnija kategorija ljudi kada im se želi pomoći.

"Oni su zahtjevna skupina, treba imati senzibiliteta i volje jer se događaju situacije koje treba znati rješavati. Potrebno je znati i kako se nositi s njihovim pričama, a da situacija ne preraste u sukob. Tijekom radionica moramo biti iskreni, ponekad se i posvađamo, idemo si na živce, ali čim nas nema... Bili su dosta razočarani kad smo im rekli da će sad biti ljetna pauza. Nekad ih na radionici bude četvero, ali kad su čuli da je kraj sezone došlo ih je odmah dvostruko više, uhvatila ih je frka", šali se koordinatorica volontera Knjižnica grada Zagreba koja je, kaže, nedavno radila analizu posjeta programima knjižnice.

"Imamo bazu od 15 ljudi, od kojih je osam stalnih, a ostali dolaze nekoliko puta mjesečno i ponekad netko dovede nekog novog. To nije specifično samo za beskućnike, događa se sa svakom grupom

da se stvori jezgra onih koji dolaze stalno pa ponekad dođe netko novi i treba se uklopiti. Čak se i porječaju pa onda ne dolaze neko vrijeme ili dođu tek za godinu dana", govori Sanja Bunić koja je počela volontirati u kasnijim godinama, nakon što je završila edukaciju za koordinatoricu.

"Tek sam na tim predavanjima zapravo shvatila kako volonter nije samo osoba koja će jednom napraviti jedno dobro djelo, nego to zahtijeva i rad s volonterima, brigu o njima i njihovom doprinosu društvu, a najviše me

**'MISLILA SAM DA JE
BESKUĆNIK netko
tko je odrpan, smrdi
i nije ljubazan, a kad
sam prvi put jednog
upoznala, shvatila
sam da imam
predrasude', priznaje
Sanja Bunić**

zainteresiralo kako omogućiti volontiranje i ljudima iz socijalno ugroženih skupina, osobama koji su isključeni iz zajednice. Tako sam na radionici koju je Volonterski centar Zagreb organizirao kod nas u knjižnici prvi put upoznala beskućnika. I bila sam jako iznenađena jer sam mislila da to treba biti netko tko je odrpan, smrdi i nije ljubazan, a taj čovjek kad sam ga sreća pružio mi je ruku da se upoznamo, pogledao me u oči i shvatila sam da stvarno imam predrasude", govori Sanja Bunić pa priznaje kako je u početku imala veća očekivanja i bila je uvjerenjena da će svijet odmah učiniti boljim mjestom. "Napredak je spor, a uspjeh je rijedak" njezina je kralatica. "Sad sam sretna da ljudi, kad dođu, ovdje mogu popiti kavu i da se osjećaju dobrodošli. To puno znači u ovom svijetu gdje više nitko za nikog nema vremena".

Ono što je motivira, kaže, je izazov u kojem želi vidjeti koliko može prihvatiti ljude koji su ostavili sve i ostali bez svega. Takav život pobuđuje njezinu znatiželju pa djeluje čak i primamljivo, jer se većini ljudi svakodnevnica obično svodi na kolotečinu.

"TO SU LJUDI KOJI ČE DOĆI POPITIKAVU, našaliti se s vama, elokventni su i sve je super, osim grozne situacije u kojoj se čovjek našao. Moram priznati da sada drugačije čitam vijesti o kreditima u francima ili krizi u Grčkoj, o situacijama kad ljudi doslovno preko noći ostaju bez svega", govori Vedran Peruničić, student bibliotekarstva i volonter s najdužim stažem u programu "Knjigom do krova".

"Na početku sam stvarno očekivao da ću predavati informatiku, objašnjavati im kako će otvarati računalne programe i uređivati tekst u Wordu, no ne vidi se neki veliki napredak. Nakon godinu dana još uvijek su to ista pitanja i onda dođem, skuham kavu, saslušam ih i napravim što mogu. Možda sam malo popustio u posljednje vrijeme pa umjesto da sve iznova objašnjavam, kažem im da smo to radili i da probaju sami jer imamo dva sata vremena. Tu sam da pomognem ako zapne", govori Peruničić koji se priključio programu jer ga je zanimalo kako funkcionira institucija u kojoj će za koju godinu možda tražiti posao.

"To mi je bio prvi motiv kad sam vidio obavijest na studentskoj Facebook stranici. Radilo se o dva sata tjedno i pomislio sam zašto ne provjeriti o čemu se radi", kaže Peruničić koji je u međuvremenu s kolegama sa studija i uz podršku Knjižnica grada Zagreba u njihovoj središnjoj na Starčevićevom trgu pokrenuo i čitalački klub za djecu. "Knjigotron" se održava svake posljednje subote u mjesecu. Redovno dolazi oko desetero djece u dobi od 9 do 11 godina. Dobiju malu lektiru o kojoj onda na radionicama, kroz igru i različite aktivnosti, volonteri djeci približe priču. Na jesen se spremaju biciklima obići knjižnice u Istri. Projekt nazvan "Bibliociklanje" lani ih je vodio iz Zagreba biciklima do Splita, gdje su u knjižnicama održavali književne klubove i radionice za djecu. Ove jeseni planiraju svoj program ponuditi knjižnicama u Istri.

Kaže da je s djecom mnogo lakše raditi, nego s recimo jednim od elokventnijih beskućnika koji "podbada" da bi izazvao reakciju. Kada se uspjeh ne mjeri po tome koliko se uspješno prenosi znanje, nego hoće li se trznuti krivi mišić na licu, shvatio je da je volontiranje puno više od stjecanja iskustva, građenja društvene mreže i prilike da se volonteri pomažu gladnoj djeci u Africi. Peruničić je tako stekao prijatelje koji, pored informatičke podrške, trebaju društvo nekog izvan njihova zatvorenog kruga. Nove prijatelje. Zato se i beskućnici najviše vesele društvu volontera.

Volonteri se pak, ako se gledaju podaci kojima raspolaže Volonterski centar Zagreb, najviše vesele radu s djecom. Internetski sustav na kojem je preko 13 tisuća individualnih profila volontera i preko 500 organizacija koje organiziraju volontiranje, postao je nezaobilazan alat za povezivanje, objašnjava Ivana Kordić, predsjednica Nacionalnog odbora za razvoj volonterstva te članica Upravnog odbora i voditeljica zagovaranja i razvoja u Volonterskom centru Zagreb.

"Kroz tu prvu bazu napravili smo profile zainteresiranih neprofitnih organizacija koje organiziraju volontiranje i bazu podataka svih građana koji se

prijavljaju za volontiranje. Njih se povezuje preko e-maila, u kojem građani u svojem profilu navedu područja interesa i ostave e-mail adresu. Prema tome kako je popunjen profil već je moguće donijeti prvu procjenu, a s druge strane obavijesti o projektima stižu onima koji su ih u profilu naveli kao područja koja ih zanimaju. Volonter se odmah može prijaviti, a organizatoru volontiranja profili mogu biti dobra prva selekcija, nakon koje se ljudi obično odmah zovu

na razgovor", objašnjava Ivana Kordić koja prekretnicom za nagli porast broja volontera u Hrvatskoj smatra donošenje prvog Zakona o volontiranju 2007. Tada je i Odbor za razvoj volonterstva, koji je do tada funkcionirao neformalno, dobio pravni temelj kao savjetodavno tijelo vlade za politike koje se tiču uređivanja i razvoja volonterstva u Hrvatskoj. Zakon je otvorio i do tad zatvorene, i prema volontiranju, nepovjerljive institucije.

"SVE SE RJEŠAVALO U INSTITUCIJAMA. Mnogi su htjeli pomoći djeci s poteškoćama u razvoju, nezbrinjutoj djeci i sličnim ljudima koji trebaju kontakt jedan na jedan, bez velike filozofije, samo kao ljudski odnos. Bilo je ljudi koji su tako željeli pomoći, no to korisnicima institucionalne skrbi ipak nije bilo omogućeno jer su se bojali da će se nešto dogoditi, da će se nekoga povrijediti ili pokrasti",

kaže Ivana Kordić.

Osim što je potaknuo institucije da pokrenu i vlastite programe volontiranja, Zakon sada jasno propisuje prava i obaveze, kako organizatora volontiranja tako i volontera koji su preuzeli obavezu da će pomoći. No činjenica je, upozorava ona, da i dalje postoji više ljudi koji bi željeli volontirati, nego organizatora volontiranja, a to je fenomen o kojem bi se, smatra Ivana Kordić, mogla napisati ozbiljna sociološka studija.

"Postoje čak i problemi kad se, na primjer, članu Hrvatske gorske službe spašavanja zaredaju intervencije na terenu. Njegov poslodavac nije sretan što toliko izostaje s posla pa mu koji put i ne odobri odlazak", govori Ivana Kordić, iako je Hrvatska gorska služba spašavanja dobitnik Državne nagrade za volontiranje 2012. i svaki bi poslodavac trebao biti ponosan na to da u svojem kolektivu ima takve ljude. Volontiranje se ipak ne prepoznaje uvijek kao vrijedno iskustvo i stjecanje vještina i znanja.

«S Mrežom mladih Hrvatske sada radimo na IPA projektu kojemu je cilj Poveća o kompetencijama stečenim volontiranjem. Volontiranje je zapravo proces učenja i neformalnog obrazovanja koje se priznaje u Europskoj uniji i na tržištu rada. Ne uči se samo na fakultetu ili u školi. Kad odemo na neku radionicu, kroz aktivnosti u nekoj udruzi ili kad upišemo neki tečaj ili naprosto

'POMAGANJE OSOBAMA S poteškoćama u razvoju za mene je bio ulazak u svijet ljudi koji imaju životnu radost koju mi zaboravljamo', kaže Ivana Kordić

▶ IVANA KORDIĆ
PREDSJEDNICA JE
NACIONALNOG
ODBORA ZA RAZVOJ
VOLONTERSTVA
TE VODITELJICA U
VOLONTERSKOM
CENTRU ZAGREB

■ VOLONTERI IZ CENTRA RIJEKA U AKCiji UREĐENJA OKOLIŠA NA DRENOVI

■ MEĐUNARODNI VOLONTERSKI KAMP (LIEVO): VOLONTERI S OSOBAMA IZ DOMA ZA STARIJE U MAKSIMIRU (DESNO)

pomažemo u nečemu što je dobro za zajednicu, kroz to izgrađujemo sebe kao osobu i stječemo iskustva. Želimo da Povelju potpišu i poslodavci iz raznih sektora, da se osvijesti na koje se sve načine može vrednovati to znanje, pa i u procesu zapošljavanja", govori Ivana Kordić. No sumnjičava je prema korporativnom volontiranju.

"Korporativno volontiranje kod nas je najmanje zastupljen oblik volontiranja, jer nedostaje taj osjećaj, odnosno kako to izvesti pošteno, a ne kao reklamu za tvrtku ili brend. Naravno, normalno je navesti to kao dio korporativne politike, a takve su akcije i prilika da se ljudi koji rade zajedno bolje upoznaju, vođeni zajedničkim ciljem da nekome pomognu", govori ova volonterka sa stažem još iz osmoškolskih dana.

"Imala sam neku ludu sreću da sam se već u osnovnoj upoznala s volontiranjem, jer su pedagoginja i vjeroučiteljica surađivale s domom za nebrinutu djecu na Vrhovcu. Odrastala sam s pučkom kuhinjom u susjedstvu, a u srednjoj školi pozvao me Milan Ožegović iz Društva tjelesnih invalida da volontiram na prvom Festivalu jednakih mogućnosti. To je bilo moje formalno uvođenje u svijet volonterstva; ne kroz školu, nego baš da me je netko pozvao. Trebala sam brinuti o glumačkoj ekipi iz Ozlja i pokazati im Zagreb. Uglavnom su to bile osobe s teškoćama u razvoju i nisam baš bila sigurna što s njima kad mi je netko rekao: "Ona ti se nikad nije vozila u tramvaju". To je bilo tako jednostavno, a njena reakcija kad smo sjele u tramvaj bila je takva da sam se doma vraćala kao da hodam 10 centimetara iznad zemlje. Meni je to bio ulazak u jedan drugi svijet, susret s tim ljudima koji imaju jednu životnu radost koju mi već kao studenti zaboravimo zbog brojnih planova. To je osjećaj da malo mojeg vremena može donijeti toliko dobrog meni, ali i drugoj osobi s kojom radiš. Ključno je primanje i davanje. Volontiranje nije to da ćeš se ubiti za drugoga. Odnosi su transparentni i iskreni", o humanističkoj strani volontiranja govori lani ustoličena predsjednica Nacionalnog odbora za razvoj volonterstva.

OSIM ZAGREBA, NA LISTI TOP 10 GRADOVA u kojima se najviše volontiralo su i Rijeka, Split i Osijek, a regionalni volonterski centri iz tih gradova osnovali su 2008. Hrvatsku mrežu volonterskih centara koja raste uz porast broja regionalnih i lokalnih volonterskih centara. Mreži su se tako priključili i lokalni centri u Čakovcu, Karlovcu, Dubrovniku, Sisku, Zadru, Slavonskom Brodu i Belišću. Ljudima u Mreži je cilj da na temelju dobrih praksi uspostave jedinstvene standarde rada na razvoju volonterstva u čitavoj Hrvatskoj i da postignu snažniji društveni utjecaj povezivanjem resursa. Prvi takav resurs su regionalne baze podataka na čijem se objedinjavanju u jedinstvenu, nacionalnu bazu podataka, upravo radi.

Volonteri u Hrvatskoj na najvećem testu bili su lani, u vrijeme poplava, na što sada, više od godinu dana poslije, gledaju i kao na interesantno iskustvo.

"Tu se pokazalo da postoji jako puno građana koji stvarno žele pomoći. Ne mogu možda svi nešto dati jer je kriza, siromašni smo i nemamo čak ni pet kuna za nazvati telefononom, ali vremena imamo, pogotovo ako nismo

zaposleni. To je bio kaos. Mi smo funkcionirali kao call centar, jer su ljudi prepoznali da se treba javiti volonterskim centrima. Mi smo organizirani kao udruge i radimo ciljane programe, ali kako se može reagirati kad dođe do krizne situacije i kamo uputiti ljude? Crveni križ ima obučene volontere, što je sigurno dobar način, no trebao bi postojati i sustav koji će biti dovoljno otvoren svima koji su spremni pomoći u slučaju izvanrednih okolnosti. Po meni bi to trebala biti Državna uprava za zaštitu i spašavanje ili županijske jedinice s kojima oni surađuju. Tako da ljudi znaju kome se treba javiti i tko koordinira volontere u izvanrednim situacijama", kaže Ivana Kordić i pozdravlja zadnje izmjene u sustavu civilne zaštite, u koji su sada ušli i volonteri kao jedan od njenih elemenata.

HRVATSKI CRVENI KRIŽ baš kao i svako nacionalno društvo ove međunarodne humanitarne organizacije ima svoje uvježbane volontere, ali i volontere specijaliste koji su članovi interventnih timova u svim dijelovima Hrvatske. Institucija koju svakodnevno povezujemo s dobrovoljnim davanjem krvi, a u izvanrednim okolnostima od nje očekujemo prvu pomoć, ima i certificirane spasitelje na svim vodama; stajacicama, tekućicama i morima, kao i timove za djelovanje u svim kriznim situacijama. Posljednje međunarodne akcije Crvenog križa Hrvatske bile su u Južnom Sudanu i na Haitiju.

"To su volonteri koji stvarno moraju zadovoljiti specifične zahtjeve, koji su prošli minimalno dvije godine treninga u interventnom timu i koji su se specijalizirali za djelovanje prije, tijekom i nakon izvanrednih situacija. Od njih se očekuje veći stupanj pripremljenosti i specifična znanja, jer su to misije koje traju 3 - 4 tjedna", govori Josip Vuletić iz službe za rad s mladima i volonterima Hrvatskog Crvenog križa. Hrvatski Crveni križ i krovna je organizacija za više od stotinu lokalnih i gradskih podružnica, imaju županijske i gradske interventne timove koji su bili aktivni i lani u poplavama.

Temeljem iskustva iz prošlogodišnjih poplava, novo rukovodstvo zaključilo je da treba pokrenuti novi koncept volontiranja pa je u pripremi baza projekata koja će biti puno preglednija nego dosad. Organizirat će se prema programima, njihovom trajanju, broju volontera koje trebaju i po tome što se od njih očekuje. Preko stranica Volonterskog centra Zagreb čijom se bazom također služe, upravo su skupili i više nego dovoljan broj prijavi volontera koji će azilante u Hrvatskoj podučavati hrvatski jezik. Uvjet je bio da su na najmanje drugoj godini studija kroatistike, čime se jamči da imaju znanje i interes da se uključe u rad. Crveni križ ima vjerojatno i najveći broj dugoročnih volonterskih programa, uglavnom namijenjenih pomoći manjinskim i ugroženim skupinama ljudi te u službi spašavanja života i brige o zdravlju.

"Ja sam počeo kao volonter u Crvenom križu 2010. i tako dobio priliku da se zaposlim. Motiviralo me stjecanje specifičnih znanja i iskustava koja se ne mogu steći formalnim obrazovanjem. Volontirao sam na više mjesta, ali najduže sam se zadržao i na kraju ostao u Crvenom križu. Privukla me ideja pokreta i program koji Crveni križ nudi mladima", kaže Vuletić. Najvažnije

VEĆ SADA SKUPILO SE VIŠE nego dovoljno prijavi volontera koji će azilante u Hrvatskoj podučavati hrvatski jezik, a uvjet je bio da su barem na drugoj godini kroatistike

su brojne edukacije, a dugoročni volonteri, kakvih je u Crvenom križu najviše, mogu tako doći do impresivnog životopisa. Crveni križ ima 17 milijuna volontera u svijetu i svi su povezani istom idejom i ciljem. Dobrovoljni rad je među sedam temeljnih načela na kojima pokret djeluje. Hrvatski Crveni križ je najveća volonterska organizacija u Hrvatskoj, a taj trend bilježe i sva druga nacionalna društva u svojim matičnim zemljama. Hrvatski Crveni križ ima 110 lokalnih društava, županijskih i gradskih, i krovna je organizacija koja ih sve povezuje. To su impresivni brojevi s kojima Vučić nastavlja: "Lani smo imali 4324 volontera u dobi od 15 do 30 godina. Kod nas volontiraju sve dobne skupine, ali najviše na uključivanje potičemo mlade", kaže i objašnjava to investicijom u nova iskustava koja ljudi na početku svoje profesionalne karijere tako mogu steći i širiti dalje.

Hrvatski Crveni križ zbog toga surađuje i s Agencijom za odgoj i obrazovanje, dok uspješne programe u osnovnim i srednjim školama vodi i Volonterski centar Zagreb u suradnji s lokalnim osnovnim i srednjim školama. Volontiranje je, naravno, i neizostavna praktična nastava građanskog odgoja. Volonterski centar Zagreb, kao dio Good inicijative više nevladinih udruga koje se zalažu za sustavno i kvalitetno uvođenje odgoja i obrazovanja za ljudska prava i demokratsko građanstvo u odgojno - obrazovni sustav, priprema s početkom školske godine i kampanju za kvalitetnije uvođenje

DOK SE SATNICA koju treba provesti s djecom za čas popuni, projekti koji pozivaju na građanski aktivizam redovito ne izazivaju takav interes volontera

građanskog odgoja u škole. Traže volontere, ali dok se satnica koju treba provesti s djecom za čas popuni, projekti koji pozivaju na građanski aktivizam redovito ne izazivaju takav interes volontera.

"LJUDI PRETPOSTAVLJAJU DA JE KONTROVERZNO volontirati za ljudska prava i demokraciju. To je odraz naše društvene stvarnosti u kojoj je lakše polarizirati i vidjeti negativno "drugoga", tko god on bio, nego se pokušati staviti u cipele te osobe te se zapitati zašto razmišlja kako razmišlja i vjeruje u što vjeruje. Bez sustavnog građanskog odgoja koji bi djecu i mlade pripremio za demokraciju, u kojoj je nužno moći argumentirati svoj stav i stvoriti mišljenje, kakvi god oni bili, samo volontiranje ne može ostvariti svoj puni potencijal. Ali može biti ulaznica u svijetove "drugih", koja nam pomaže da na mudriji način pristupimo sukobima, umjesto da produbljujemo podjele i zamjeranja. Tako je ono za mene i jedan iskaz univerzalne duhovnosti koja daje smisao, oplemenjuje i dovodi te u kontakt s drugom osobom. To su te elementarne vrijednosti koje čovjek živi kad volontira. Mene dovodi u kontakt sa samom sobom, otkriva mi tko sam ja i to mi je autentična duhovnost", objašnjava Ivana Kordić i naglašava da ako su osobi motivi jasni, a odnosi propisani ugovorom, volontiranje je uvijek dobrovoljno i nikada ne podrazumijeva materijalnu

naknadu. Uspjeh u volontiranju najviše ovisi o koordinatoru koji će volontere podržati i pomoći im da ostvare najviše što mogu i za korisnika, i za sebe, i za organizaciju. Napredak je spor, a uspjeh nije uvijek ono se očekivalo, no svatko zaslužuje pomoć i nadu u drugu priliku. Pa i mi sami. Svijet može postati bolje mjesto ako ga odlučimo učiniti takvim, a volonteri su ljudi koji u to čvrsto vjeruju. I djeluju.

TAXI CAMMEO KAO IZVOZNIK ZNANJA

CAMMEOGRUPA All about taxi

TaxiCammeo 1212

TaxiCammeo 1212

Kada se prije četiri godine Taxi Cammeo pojavio na tržištu u Zagrebu, naišao je na žestok otpor konkurencije. U proteklom razdoblju uprava Cammea susrela se s brojnim poteškoćama u poslovanju, ponajviše zbog žestokog udara krize koja je zahvatila sve segmente društva.

Četiri godine kasnije, Cammeo grupa uspjela je zadržati svoju poslovnu stabilnost, a vrlo ozbiljno radi i na širenju poslovanja u druge gradove. Kroz poslovni model franšize koji omogućava samozapošljavanje postojećih i potencijalnih taksista, Cammeo djeluje u Varaždinu, Osijeku, Rijeci i Šibeniku, a uskoro planira proširiti poslovanje i na tržište Srbije. Ovaj poslovni model omogućava taksistima da pod okriljem brenda Taxi Cammea i uz poštovanje visokih poslovnih

standarda Cammeo grupe samostalno upravljaju svojim taksij servisom. Cammeo grupa im omogućava kompletnu logističku, marketinšku i tehničku potporu, a posebno treba izdvojiti Taxi Navigator. Upravo je on jedan od najznačajnijih faktora modernizacije Cammeo grupe.

Jedna od ključnih prednosti Taxi Navigatora je upravo činjenica da su na njegovom razvoju i implementaciji radili zaposlenici Cammeo grupe koji su se, obavljajući svoj posao, imali priliku susresti s izazovima i poteškoćama na svim razinama rada u taksij službi. Taxi Navigator je testiran u realnom okruženju te je u potpunosti prilagođen potrebama klijenata koji žive u urbanim i dinamičnim načinom života, a u isto vrijeme omogućava pozivnom centru, vozačima i upravi potpunu kontrolu i gotovo

savršenu koordinaciju u pružanju kvalitetne i pouzdane taksij usluge.

Ovaj know-how proizvod Cammeo grupa je već implementirala i u taksij servise na Kosovu i u Crnoj Gori, a uskoro će uz poslovni model franšize zaživjeti i u Srbiji, gdje već postoji pet tvrtki koje su povezane sustavom Taxi Navigatora. U vremenu krize vrlo je pohvalno da tvrtka, koja se bori za opstanak na tržištu, ulaže toliko financijskih sredstava i znanja kako bi uspjela svojom uslugom, razvijajući sustav koji će udovoljiti vlastitim, ali i zahtjevima svojih klijenata koji imaju sve manje novca i vremena. Upravo je zbog toga Taxi Cammeo postao svijetli primjer hrvatskog gospodarstva, koji osim što vrlo odvažno širi svoju poslovnu mrežu na hrvatskom tržištu, izvozi svoje znanje i u druge zemlje.